

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XX.

ČÍSLO 11

NOVEMBER 2012

Život po smrti - Charita v nových priestoroch
Rozlúčka s horami - Rozhovor so sestrou Benediktou
Týždeň vo večnom meste - Odpustky - Bl. Alberto Marvelli

Život po smrti

Človek je bytosť spoločenská. Človek hľadal človeka, a tak sa tvorili rodiny, rástli rody a vznikali národy. V rodine sa cítime dobre, ako doma. Podobne aj medzi tými, ktorí sú súčasťou nášho národa.

Pozorujeme, že čím viac sa človek osamostatňuje, nazbiera viac majetku, tým viac sa začína oddeľovať. Každý občas hľadá nielen spoločnosť, ale aj spoločenstvo citov, myšlienok a prejavov. Práve také spoločenstvo nachádzame v kostole pri sv. omši. Niektorí ho ale vyhľadávajú v krčme, alebo na zábavách. Žiaden človek neunikne skutočnosti, že je bytosť spoločenská. Keď na našich hroboch budú horieť sviece, všetci budú vidieť, že sme dokončili pozemskú púť, že sme zložili unavené údy a naša duša je doma, u Boha. Zotrvajme chvíľu spoločne v zamyslení nad hrobmi našich drahých, a potom odíďme do života s odvahou a s vedomím, že v ňom sami kladieme základy vlastnej večnosti.

V týchto dňoch prinášame na cintorín mnoho kvetov, vencov, sviec a zapalujeme tisíce svetiel. Nastáva tichý dušičkový večer, ktorý patrí našim zomrelým. Prišli sme na cintorín so srdcami plnými hrejivých spomienok na našich drahých zomrelých. Vieme dobre, kde ležia, lebo poznáme ich hroby. Na každom hrobe je kríž s nápisom a menom a na niektorých pomníkoch sú aj fotografie. Ale priznajme si, že každý z nás cíti v tejto chvíli vo svojom srdci otázku: Kde sú naši zomrelí?

Kto nám dá na to odpoveď? Oni sami? Nie, oni mlčia, neodpovedajú. Niektorí hovoria, že sa im s nimi snívalo a že im povedali niečo o sebe. Iní zase vyvolávajú duchov a pýtajú sa ich. Iní tvrdia, že sa im zomrelý zjavil. Ale kto sa môže spo-

lahnúť na tieto odpovede? V tom nie je žiadna istota! My na túto otázku potrebujeme istú, určitú, neomylnú odpoveď.

V jednej obci na Slovensku otec a matka mali jediná dcéru, ktorá vyštudovala na vysokej škole v Bratislave. Krátko po skončení školy sa zúčastnila tanečnej zábavy, ktorá trvala až do rána. Ráno dvaja učitelia s autom prišli pre ňu, aby išla s nimi na návštevu do českého mesta Tábor. Matka nebola doma, otec ju nechcel pustiť. Neposlúchla a odišla. Na ceste mali všetci traja autonehodu, ktorú neprežili. Večer prišla správa rodičom, že ich jediná dcéra umrela. Ich jediná nádej.

Matka, celá zúfalá a nešťastná, prišla ku kňazovi a pýtala sa: „Kde je moja dcéra? Kde je moja Anka?“ Čo jej mal kňaz povedať? Azda: „Matka, čakaj, až sa ti s ňou prisníje?“ Nie! To jej nemohol povedať, lebo to všetko sú ľudské sily, to všetko sú sily tohto sveta. A sily tohto sveta nie sú schopné dať odpoveď na otázku: „Kde sú naši zomrelí?“ Tak ju mal poslať domov bez odpovede? To by potom Cirkvev bola spoločenstvom beznádejných

ľudí. Ale ona nie je takýmto spoločnosťom!

Naša Cirkev vie dať odpoveď na túto otázku, lebo ju dostala od Ježiša. Apoštol Ján ju počul na vlastné uši a zapísal ju v 5. kapitole svojho evanjelia: „Veru, veru, hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má život večný a nepôjde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“

Pán tu kladie jedinú podmienku: „Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život.“ Viera je podmienkou, aby sme prešli zo smrti do života. Človek, ktorý vieru odmieta, neprejde zo smrti do života, zostane večne mŕtvy. Pre toho je smrť strašná.

Z Ježišových slov vyplýva, že svoju smrť môžeme prostredníctvom viery premeniť na rajskej brány. Tak sa to stalo lotrovi na kríži, ktorý uveril v Božieho Syna. A Ježiš mu povedal: „Veru, hovorím ti, dnes budeš so

mnou v raji.“ Otvorila sa mu rajska brána. Tomu druhému lotrovi, ktorý neveril, sa tak nestalo.

Keď budeme stať nad hrobmi našich drahých zosnulých, uvedomme si, že najpotrebnejšie je jedno - mať vieru v Boha. Uvedomujeme si v tejto chvíli, aké by bolo nerozumné, keby sme vieru zanedbávali, keby sme na Boha vo svojom živote málo mysleli, keby sme o prikázania nestáli? Aké by to bolo nerozumné!

V tejto chvíli s Božou milosťou môžeme pochopiť, že v našom živote je najpotrebnejšia viera v Boha. Prosme našich otcov, matky, bratov, sestry, ktorí prešli zo smrti do života a ktorí sú u Boha, aby sa za nás prihovárali, aby sme tu na svete mali veľkú vieru v Boha a aby sme raz s touto vierou prešli všetci zo smrti do života.

Text: Šimon Stančík, diakon

Foto: M. Melicherčíková

Charita už pôsobí v nových priestoroch

Služby pre ľudí bez domova a núdznych poskytuje nezisková organizácia Charita - dom sv. Vincenta v nových priestoroch na Košovskej ulici. Budovu, do ktorej sa sťahuje zo Sládkovičovej ulice, jej prenajalo mesto Prievidza na 30 rokov.

Priestory na Sládkovičovej ulici, ktoré doposiaľ charita využívala na poskytovanie sociálnych služieb, na túto činnosť úplne nevyhovovali po priestorovej i hygienickej stránke. Častým problémom bolo, že klienti obťažovali obyvateľov tejto ulice. S tým súviseli následné susedské spory. Vedenie charity a predstavitelia mesta teda spoločne hľadali priestory, do ktorých by sa mohlo poskytovanie služieb presťahovať. Napokon bola vybratá nehnuteľnosť

na Košovskej ulici č. 19, ktorú mesto organizácii prenajalo na 30 rokov za 1 euro ročne. V nových priesto-

roch bolo nutné pre spustenie služieb zrealizovať investície v celkovom objeme približne 25 tisíc eur. Nanovo sa budovalo kúrenie, vodovodné rozvody a plynová prípojka. Tieto investície zrealizovala nezisková organizácia. V piatok 19. októbra boli nové priestory charity slávnostne otvorené.

„Som rada, že sa našlo koncepčné riešenie a že mestské zastupiteľstvo tento návrh schválilo. Myslím si, že takéto rozhodnutie bolo správne a naozaj poskytuje priestor do budúcnosti, aby sa mohla sociálna sieť rozvíjať o ďalšie aktivity,“ uviedla Katarína Macháčková, primátorka mesta Prievidza.

Otvoria aj nocľaháreň

Charita v Prievidzi poskytuje od roku 1991 sociálne služby núdzným bezprístrešným osobám a tiež pomáha sociálne slabším rodinám. V nových priestoroch organizácia nadviaže na činnosti, ktoré vykonávala doteraz. K dispozícii tu bude výdaj teplej stravy, výdaj šatstva zo sociálneho šatníka a stredisko osobnej hygieny. Okrem toho sa služby rozširujú o nízkoprahové denné centrum, v ktorom môžu klienti tráviť čas počas dňa.

Od novembra bude spustená aj nízkoprahová nocľaháreň s kapacitou

20 lôžok, ktorá bude do konca roka fungovať v čase, keď teploty výrazne klesnú pod bod mrazu. Od nového roka už bude v zimnej sezóne prevádzka každodenná. „Je pre nás obrovskou výhodou, že na území mesta pôsobí takáto organizácia, s ktorou môžeme spolupracovať. V minulých obdobiach sa museli stavať stany - teraz bude takáto situácia vyriešená oveľa lepším spôsobom,“ reagovala v súvislosti s otvorením nocľahárne Macháčková.

Plánujú rozšíriť sklady

„Za rok vydáme okolo 6700 polievok a približne 4000 hlavných jedál. Počas Vianoc sme vlani vydali približne 60 porcií štedrovečerej večere,“ priblížil štatistické údaje Milan Petráš, riaditeľ neziskovej organizácie Charita - dom sv. Vincenta. Podakoval tiež za službu dobrovoľníkov, materiálne i finančné dary a spoluprácu s viacerými subjektmi, bez ktorých by charita v súčasnosti nemohla fungovať.

Ďalší zo zámerov zriaďovateľa organizácie, ktorým je Rímskokatolícka cirkev, predstavil Martin Dado, prievidzský dekan: „V novej charite okrem iného plánujeme rozšíriť sklady. Chceli by sme našu činnosť v tomto smere posilniť a posunúť do inej roviny. Budeme sa venovať nielen najnúdznejším a ľuďom bez domova, ale aj sociálne slabším rodinám. Chceme im čo najviac pomáhať, aby neostávali nerozhodní, či si kúpia šatstvo, alebo zaplatia bývanie.“ Taktiež vyjadril úprimné odhodlanie aj naďalej čo najviac spolupracovať s ostatnými poskytovateľmi sociálnych služieb v meste Prievidza.

Text: Alojz Vlčko, MsÚ PD

Foto: M. Melicherčíková

Rozlúčka s horami

Dojmy z farského výletu na Roháčoch, 13. októbra 2012

V Zubercoch na priváte, kde sme prenovali, sme začali deň svätou omšou. Jedna z prosieb na nej bola za pekné počasie a rozohnanie mrakov na oblohe. Vonku intenzívne mrholilo celú noc a podľa predpovede nemalo prestať do poobednia.

S odvahou a pršiplášťami sme vykročili v smere túry na Roháčske plesá. Spolu s našimi kňazmi nás bolo 16 členov našej farnosti a 4 „domáce“ dievčatá. Počas prvého úseku cesty na Roháčsky vodopád mrholenie pomaly ustávalo. Jeho krásy a padajúca voda vzbudili mnoho dojmov. Nielen my, ale aj fotoaparáty dostávali zabrat'.

Na Rázcestí pod Predným Zeleným, kde sme sa občerstvili, boli Roháče skryté v oblakoch. Tam sme sa rozdelili na dve skupiny. Jedna išla na Roháčske plesá, ležiace vo výške 1719 m n.m., a druhá, v ktorej som bola aj ja, sa vybrala na Baníkov, vysoký 2178 m n.m. Náš cieľ a ani blízke okolie turistického chodníka sme kvôli všadeprítomnej hmle dlho nevideli. Pri výstupe do pásma kosodreviny sa objavil miestami aj 30 cm hlboký sneh, ktorý dotváral chladnú atmosféru a „cestu do neznáma“.

Ale Pán nás nenechal na splnenie rannej prosby dlho čakať. Na po-

slednom úseku výstupu pod Baníkovským sedlom sa počasie zrazu začalo meniť, mraky začalo presvecovať slnko, vietor ich postupne rozfúkal a hmla sa rozplynula ... Ukázali sa blízke štíty a nad Baníkovom slnko. Od nadšenia z tohto Božieho dotyku niektorí počas výstupu začali spievať chválové piesne, čo im stačili plúca a pamäť na texty. Pri výhľadoch na snehobiele mraky, z ktorých vystupovali hnedé štíty, naša 11-členná skupinka vystúpila na vrchol. Tam sme si okrem vychutnávania výhľadov a jedla čítali aj zo Svätého písma a zaspievali chvály.

Na spiatocnej ceste štíty opäť začali ukrývať oblaky. Už po tme sme prišli k autám a vyrazili na cestu do Prievidze. Ako sme sa dozvedeli, aj prvá skupinka zažila zaujímavú zmenu počasia práve na plesách, kde im Pán na krátky čas ukázal výhľad na štíty a mohli tak pozorovať krásu Roháčov.

Ďakujem nášmu pánovi dekanovi a kaplánom, šoférovi Jurkovi Grovmovi a všetkým, ktorí nám akokoľvek pomohli na zorganizovaní výletu, všetkým zúčastneným za spoločenstvo a hlavne nášmu Pánovi, že nám doprial požehnaný výlet a čas spoločnosti s ním.

Text: Žofia; Foto: M. Humajová

Prievidzskí miništranti prehrali až vo finále

Deň pred Misijnou nedeľou v ružencovom mesiaci októbri zorganizovali 20. októbra 2012 bohoslovci Kňazského seminára sv. Františka Xaverského pre starších miništrantov Banskobystrickej diecézy v športovej hale v Badine futbalový turnaj. Šiesteho ročníka turnaja sa zúčastnilo akoby symbolicky „len“ šesť mužstiev.

Pred úvodným výkopom sa všetci účastníci turnaja zjednotili pri eucharistickom stole v seminárnej kaplnke, kde ich povzbudil slávením svätej omše zvolenský kaplán Peter Lupták a príhovorom v kázni prievidzský diakon Šimon Stančík.

Hralo sa najskôr systémom každý s každým po 2 x 7 minút. V základnej časti turnaja sa najviac darilo mužstvu z Prievidze, ktoré ani raz neprehralo, len v poslednom zápase remizovalo s výberom seminaristov, ktorí ako prví dokázali prelomiť nepriestrelnosť prievidzského brankára. S Prievidzou držali krok mužstvá z Podhoria a Žiaru nad Hronom, ktoré dva zápasy vyhrali, dva remizovali a po jednom prehrali. Tesne pred Novou Baňou sa do semifinálových zápasov kvalifikovali bohoslovci Kňazského seminára, ktorí síce vyhrali len jeden úvodný zápas, tri ďalšie však remizovali a premožiteľ našli v tejto základnej časti len v konečnom víťazovi turnaja.

Najmenej sa na turnaji darilo miništrantom zo Zvolena, ktorí však aj napriek nepriaznivým výsledkom nevešali hlavy a snažili sa, pokiaľ sily stačili.

Semifinále otvárali bohoslovci proti najlepšiemu mužstvu základnej časti - Prievidzi. Podľahli však tlaku a prehrali 2:0. Druhý semifinálový

zápas skončil tiež výsledkom 2:0, tento raz pre Žiar nad Hronom na úkor Podhoria. Nasledoval prvý zápas o umiestnenie, v ktorom omladená Nová Baňa ustrážila Zvolenčanov a zvíťazila 3:2.

Bohoslovci si po roku zopakovali zápas o 3. miesto, keď po napínavom zápase s Podhorím dokázali vlnajšie 3. miesto aj obhájiť výsledkom 3:2.

Vo finále sa po piatich rokoch opäť stretli finalisti prvého ročníka miništrantského turnaja. Prievidžania mali Žiaru čo vracať, a preto tomuto zápasu nechýbal náboj skutočnej rivality. Žiarčania však svoju možnosť získať putovný pohár už po tretíkrát nepustili len tak ľahko z rúk a s dávkou futbalového šťastia dokázali opäť poraziť Prievidzu tým najtesnejším výsledkom, rovnako ako pred piatimi rokmi - 1:0.

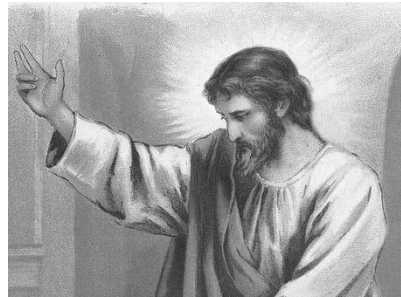
Po záverečnom zápase nasledovala, hlavne pre víťazov, tá najpríjemnejšia časť turnaja, odovzdávanie cien. Okrem prvých troch celkov boli ohodnotení aj najlepší strelec turnaja, Róbert Sopko z Podhoria z Dekanátu Banská Štiavnica so štrnástimi nastrielanými gólmi, a najlepší brankár turnaja, Marek Halahija z Dekanátu Prievidza, len s tromi inkasovanými gólmi.

Text: Marián Juhaniak

Foto: Michal Martinka

Adorácie s modlitbou za uzdravenie z chorôb tela i ducha

Vždy druhú sobotu v mesiaci bude bývať vo farskom kostole sv. Bartolomeja adorácia s modlitbou za uzdravenie z chorôb tela i ducha spojená s úvodnou katechézou. Prvá takáto adorácia bude v sobotu 10. novembra 2012 po svätej omši o 17:00.

Mnohí kresťania sa dostávajú do osídel rozličných liečiteľov, siekt a mágie práve preto, že neprichádzajú k pravému uzdravovateľovi, ktorým je Ježiš. Pozývame na stretnutie s Ježišom, ktorého budeme prosiť o pomoc.

-av-, obr.: flickr.com by biblevector

Dnes na slovíčko so sestrou Benediktou z Kongregácie dcér Božskej lásky

Chcem sa dať nakaziť úprimnosťou, spontánnosťou a veselosťou detí

Sestra Benedikta, vlastným menom Lucia Mát'ošová, sa narodila v Ilave. Jej rodičia Eva a Marian iste netušili, na akú životnú cestu si ju povolá Boh. Základnú školu navštevovala v Ilave, potom študovala na gymnáziu v Dubnici nad Váhom a následne absolvovala teologické štúdiá na Gréckokatolíckej bohosloveckej fakulte v Prešove. V štúdiu pokračovala v odbore špeciálnej pedagogiky i matematiky. V súčasnosti žije v Kláštore Nepoškvrneného srdca Panny Márie na Námestí slobody v Prievidzi a pôsobí ako zástupkyňa v Piaristickej materskej škole.

Ako si spomínate na detstvo?

Moje detstvo bolo radostné a veselé. Mám o osem rokov mladšiu sestru. Keď sa narodila Štefka, nechcela som sa od nej pohnúť. Bola stredobodom môjho záujmu. Všetci mi ju v škole závideli, lebo spolužiačky sa hrali s bábikami a ja som vozila v kočiку živé bábätko.

Povolanie je Boží dar. Kedy ste prvýkrát v sebe začuli Boží hlas?

Ako malé dieťa ma prvý raz naplnila túžba úplne patriť Pánovi, ale vtedy som ešte nevedela ako. Tak som sa modlila a nechala sa viesť Božími cestami a on ma priviedol do našej kongregácie.

Áké boli vaše začiatky v kongregácii?

V auguste 2007 som prišla do komunity v Michalovciach, kde som prežila kandidatúru a postulát. V roku 2008 som vstúpila do noviciátu

a prijala som aj nové meno Mária Benedikta. Svoje prvé sľuby som zložila 5. augusta 2010.

Čo na to vaši rodičia?

Myslím si, že pre žiadnych rodičov nie je odchod ich dieťaťa do kláštora jednoduchý. No moji rodičia to zvládli dobre, prijali to s vierou. Podporujú ma na mojej ceste zasvätenia sa Bohu modlitbami a sú pre mňa oporou v každej situácii.

Iste vás v živote stretli aj humorné situácie...

Humorných situácií je vždy dost', najmä tých, ktoré zažijem s deťmi. Tie sú najviac zvedavé. Raz sa ma pýtali, či chodíme v habite aj do sprchy. Tak som im povedala: „Áno“. A potom samy prišli na to, že je to praktické, lebo si zároveň so sprchovaním vyperieme aj šaty. Len to im nešlo do hlavy, že ako to robíme, že ved' musíme dlho čakať, kým nám uschnú. Pýtali sa, či na ne používame fén.

Máte niekoho, komu sa zverujete so svojimi problémami?

Samozrejme, mám. Býva v tom istom dome a na tom istom poschodí ako ja. Je to Ježiš vo svätostánku.

Akú úlohu vo vašom živote zohrávajú spolusestry, priatelia a deti?

Dost' podstatnú. Uvedomujem si, že mi ich dal Boh nielen preto, aby som im pomáhala, ale aj preto, aby som sa od nich učila veľa dobrého. Som rada, že ich mám a že spoločne kráčame po ceste do neba.

Aký je váš vzťah k Panne Márii?

Panna Mária je mi veľmi blízka. Rada sa modlím ruženec a prosím ju o orodovanie. Jej príhovor ovplyvnil aj moje rozhodnutie sa pre rehoľný život.

A čo vaša úcta k anjelom?

Anjeli sú mojimi neodmysliteľnými ochrancami. Zverujem pod ich ochranu všetkých, ktorých stretá-

vam na ceste svojho života.

Čo alebo kto vás dokáže v živote „vytočiť“?

Najviac ma „vytočí“ hlúposť ľudí, ktorí si tvrdohlavo kráčajú svojou cestou a rozprávajú „svoje pravdy“, pričom slovami i skutkami ubližujú iným.

Tento školský rok pátri piaristi otvorili materskú školu, kde ste začali učiť. Čo vám dáva táto práca?

Ježiš sám bral do náručia deti a dával nám ich za príklad. Pre mňa to znamená, že ma Boh poslal, aby som tieto deti nielen učila, ale nechala sa nakaziť ich úprimnosťou, spontánnosťou či veselosťou.

A čo plány s materskou školou do budúcnosti?

Tešíme sa, že sme mohli začať svoj prvý rok existencie. Plánujeme sa presťahovať do priestorov pátrov piaristov a na budúci školský rok by sme chceli otvoriť dve triedy.

Čo možno pri výchove čerpať od zakladateľa piaristov pátra Jozefa Kalazanského?

Myslím si, že má čo povedať aj dnešným deťom. A nielen im, ale aj ich rodinám a nám všetkým. Je to svätec, ktorý dokázal zmeniť zmysľovanie vtedajšej doby; ochotou pomáhať najchudobnejším sa mu podarilo dať možnosť vzdelania každému.

Kde presne sídli vaša materská škola a akú má kapacitu?

Nájdete nás na ulici Š. Závodníka 488/18, v Prievidzi. Od mesta Prievidza tu máme prenajatú časť budovy. Otvorili sme jednu triedu, do ktorej chodí 16 detí, celková kapacita je 20 detí.

Tešíte sa na novú úlohu, ktorú vám Boh zveril?

Všetko, čo mi Boh posielal, prijímam s láskou a vďakou. Modlím sa, aby som vždy plnila jeho vôľu.

Za radostné a úprimné slová ďakujem Anka G. Vavrová a M.K.

Foto: archív sestry Benedikty

Milníky školy

Svätý Jozef Kalazanský a Prievidza v 17. storočí

V minulej časti sme sa zoznámili so zakladateľom piaristických škôl, sv. Jozefom Kalazanským. Priblížme si teraz dielo piaristov v Prievidzi v období 17. storočia.

Dňa 25. augusta 1666, 18 rokov po smrti sv. Jozefa Kalazanského, bol položený základný kameň kolégia piaristov. Počas výstavby kolégia vyučovali dočasne František Hanák a Pavol Frankovič v mestskej kúrii, kde im prideliť dve miestnosti pre školu, a na Bojnickom zámku, kam ich povolala grófka Františka Khuenová Pálffyová. Stavba kolégia bola dokončená v roku 1674 a školské priestory o rok neskôr.

V novej škole pre 330 žiakov sa vyučovali tieto predmety: písanie, matematika, rétorika, hudba, filozofia, história. Nábožensko-pedagogickú činnosť piaristov často prerušovali nepokoje a povstania, ktoré prebiehali na území Slovenska koncom 17. a začiatkom 18. storočia. Thökölyho vojská tiahnuce na Moravu vyplienili Nitrianske Pravno, Brezany, Nedožery a Klačno, a v Prievidzi umučili žeravým železom aj dvoch členov piaristickej rehole, pátrov Tomáša a Vlka.

Preto bola škola medzi rokmi 1704 a 1711 pre vojnový stav zatvorená a piaristi sa utiahli do Podolínca. Po

Satmárskom mieri 1711 sa ale opäť vrátili do Prievidze a začali vyučovať. Zamerali sa hlavne na náboženskú výchovu, učili základom hygieny a zoznamovali žiakov s rétorikou.

Na prievidzskej piaristickej škole študenti pod vedením Františka Hanáka nacvičovali od roku 1670 divadelné predstavenia na biblické námety. Tiež pod vedením Hanáka pracoval hudobný a spevácky zbor. Naša škola nesie v súčasnosti meno po tomto obetavom piaristovi, ktorý stál pri zrode prvej piaristickej školy v Prievidzi.

P. Juraj Ďurnek, SchP.

Týždeň vo večnom meste

Duchovno-poznávacie zájazdy študentov piaristického gymnázia do Ríma

Týždeň vo večnom meste. Nádherný. Plný zážitkov a spoznávania histórie, ale aj miest, ktoré oslovili naše duše. Dojem mám plnú myseľ a skutočne neviem, čo uprednostniť a ani čím začať.

Náš príchod do Ríma bol sprevádzaný daždivým počasím. Akoby nám nebo chcelo dávkovať krásy postupne. Ale aj večerný pohľad z hradieb Anjelského hradu na oblohu križovanú bleskami mal v sebe čaro tajomného.

Začíname

Ráno však oblohu rozsvieti slnko a všetci plní očakávania sa vydávajú do rušných ulíc. Zvykáme si na miestnu dopravu. Červená na semafore sa mení na zelenú bez oranžového varovania. Vrháme sa autám pod kolesá ako miestni. Napriek chaosu nie je nik ohrozený a všetky dopravné situácie sa tu riešia s úsmevom.

Denne prejdeme aj 10 kilometrov, a tak zastávky plné zaujímavého výkladu otca Jarolíma sú hitom dňa. Chrámy, ktoré sme poznali len z obrázkov, nám ukazujú svoju krásu a veľkoleposť. Aj keď niekedy únava otupuje zmysly, atmosféra tajomná a až hmatateľného duchovna je jedinečná.

Pamiatky a atmosféra

Z každého posvätného miesta odchádzame naplnení. Je jedno, či je to Bazilika sv. Petra alebo malý kostolík zasvätený svätému Tarziciovi pri katakombách. Pri pohľade na Fórum Románium a Koloseum na nás dýchne svoju temnú históriu aj antický Rím. Sú to miesta veľkolepé, ale aj smutné. Dnes tisícky divákov nahradili turisti, zopár novodobých gladiátorov postáva vonku pred objektívmi fotoaparátov a na

miesto divých šeliem tu nachádzame spiacu mačku.

V baroch a reštauráciách postretáme celý svet. Ako hostí, aj ako personál. Drinky vám nosí Maďar, víno nalieva Čiernohorec, dezert prinesie mladík z Luxemburska a pizzu občas servíruje chlapík, ktorý je na originál Taliana predsa len trochu prítmavý, a meno Giorgio začal používať až po odchode z rodného Bangladéša.

Na talianskych piazzach (námestiach) sa stále niečo deje. Vystupujú pouliční umelci - hudobníci, živé sochy, kresliči obrázkov, trošku mimo rytmu tancujúci „Micheal Jackson“. Pomedzi turistov pobehujú predavači všetkého - letia šatky, kabelky, lietajúce plastové farebne blikajúce hlúposti, automatický vyfukovač bublín, pri náznaku zrážok dáždnyky všetkých farieb a veľkostí. A samozrejme, nechýbajú rozdávači ruží, ktorí vám kvetiny strkajú do rúk a následne očakávajú nejaký ten finančný príspevok. Kolorit ulíc je - ako v každom veľkom meste - doplnený žobrákmi a bezdomovcami.

Samostatná kapitola - fontány. Spomením aspoň jednu. Fontana di Trevi preslávená i vďaka filmu *Dolce Vita* je miesto, kde sa musíte pristiaviť a hodiť do nej mincu pre šťastie. Obdivujem rukopis tvorcov súsošia a príľahlej architektúry. Posedím si na lavičke otočená chrbtom k fontáne a hádzem za seba už tretiu mincu do vody s nádejou, že sa sem ešte vrátim.

Blesk fotoaparátu ukončí chvíľu romantiky. Hneď za rohom ma nos upozorní na arómu, po ktorej túžim už dve hodiny. Čas vytúženej kávy sa blíži, sadám si k mini stolíku na ulici a čašníkov ukážem dvakrát pikolo, aké pijú Taliani, žiadne amerikano či kapučino. Káva je úžasná. Chvíľu si posedím na rušnej ulici, zavriem oči, odpočívam.

Piaristi a Vatikán

Ako bonus pre nás piaristov je určite návšteva generálneho domu piaristov neďaleko Piazza Navona. Prechádzať po chodbách, po ktorých chodil sám Jozef Kalazanský, modliť sa v chráme priamo pri jeho hrobe a vidieť relikvie svätca, vďaka kto-

rému máme našu školu, je inšpiratívne. Napriek neskorej hodine a neohlásenej návšteve sme prijatí ako tí, ktorí sem patria. Je to cítiť: Sme tu doma.

A nakoniec musím ešte spomenúť Vatikán. Tak malý a zároveň taký veľký. Bazilika sv. Petra ohúri, Berniniho stĺporadie na námestí objíme a výhľad z kupoly baziliky... Ten treba iba zažiť. Slová nestačia.

Tak možno zas o dva roky... Stretne sa v Ríme a znova zažijeme atmosféru večného mesta.

Text: Mgr. Monika Pišová
 Ilustračné foto: A. Vlčko

Krátke správy z piaristickej školy

God Experience

V druhý októbrový víkend sa v našej škole stretli žiaci 6. a 7. ročníka ZŠ so svojimi rovesníkmi z osemročného gymnázia (príma a sekunda), aby zažili *skúsenosť s Bohom* počas spoločných hier, rozhovorov a modlitieb chvál. Podujatie pripravili starší študenti spoločenstiev PIAR pod vedením s. Timotey. V mnohých deťoch zanechalo hlboký zážitok.

Exkurzia Brodzany - Malé Bielice

V utorok 9. októbra 2012 sa žiaci VIII. A, VIII. B a SOŠ zúčastnili literárno-prírodovednej exkurzie. V

rámci literárnej časti exkurzie žiaci navštívili Literárne múzeum A. S. Puškina v Brodzanoch. Potom spolu vystúpili do hvezdárne v Malých Bieliciach.

Návšteva u prírodovedca Miroslava Sanigu v Liptovských Revúcach

V stredu 10. októbra 2012 naši piatci a siedmci zo ZŠ navštívili rozprávkovú záhradu plnú vtáčích búdok známeho slovenského obdivovateľa murárika červenokrídleho Miroslava Sanigu.

Pripravila: Elena Blašková

Škola v prírode - Ľubietová 2012

Snečná sobota, 6. 10. 2012. Žiaci štvrtých ročníkov netrpezlivo čakali na autobus, ktorý ich mal odviezť do „Školy v prírode“ do dedinky Ľubietová. I keď príroda lákala, predsa sa cestou zastavili v Planetáriu Maximiliána Hella v Žiari nad Hronom. Vďaka priaznivému počasiu sledovali cez ďalekohľad so špeciálnym filtrom i slnko.

Po úspešnom dorazení na chatu Ľubetha už každý jeden deň patril čerstvému vzduchu, turistike, spoločnej zábave a netradičnému učeniu. Čas bol využitý naplno. Deti si lepšie a názornejšie pomôcky ako samotnú prírodu ani nemohli želať.

O lese im viac prezradil na besede ujo horár a mnoho informácií deti získali aj na prechádzke rozprávkovo krásnym lesom v lesníckom skanzene vo Vydrove. Železničiar z Čierneho Balogu vypravili pre ne mimoriadny vlak, ktorý ich do skanzenu doviezol. Rušeň sa volal Hugo a i keď už bolo po sezóne, veselo si cestou pískať. Žiaci neobišli ani Bystriansku jaskyňu a Ľupčiansky hrad. Absolvovali program v jazdeckej škole a súťažili

v druhom ročníku vedomostno-športovej olympiáde - Ľubietáde. Podarilo sa im zúčastniť sa i prezentácie práce s hlinou vďaka miestnym hrnčiarom a keramikárom. Záverečný večer patril karnevalu a náročnej „Hodine pravdy“.

Boh sa postaral o krásne počasie a skvelý program. Deti sa o tom mohli presvedčiť a zažiť nebeskú starostlivosť i vďaka hre „anjelská pošta“, spoločným modlitbám a sv. omšiam, či záchranej duchovnej službe u pátra Jána Hríba.

Text: Renáta Sladkayová, Anežka Kútiková

Foto: P. Ján Hríb, SchP.

Odpustky: Duchovné dary od Boha

Človek je jednotou tela, ducha a duše. Duša človeka je ako polpriamka: má svoj začiatok, a ním je okamih počatia, ale nemá koniec - je večná.

V momente smrti nastáva dočasné oddelenie duše od tela. Telo sa rozloží a duša ide do neba, do pekla alebo do očistca. Nebo a peklo trvajú večne, očistec je dočasný, lebo všetky duše z očistca majú nebo isté. Duša sa opäť spojí s telom pri všeobecnom súde.

Okrem všeobecného (posledného) súdu, ktorý bude na konci sveta a bude verejný, každého čaká aj

osobný súd (ja a Boh) v momente smrti. Súd prebehne ako blesk. Duša bude vidieť samú seba v pravde a okamžite jej bude jasné, kam patrí. Predstaviť si to môžeme ako film života, ktorý sa nám premietne od narodenia až po smrť.

Hriech rozdeľujeme na ťažký (smrteľný) a ľahký (všedný). Ťažký hriech je vedomé a dobrovoľné prestúpenie Božieho príkazu v ťažkej

veci, ktorým si zasluhujeme večný trest (strata posväcujúcej milosti). Ľahký hriech je vedomé a dobrovoľné prestúpenie Božieho príkazu v ľahkej veci, ktorým si zasluhujeme časné tresty. (V rámci Božej spravodlivosti si každý hriech odpykáme buď tu na zemi, alebo v očistci.)

Odpustky

Odpustky sú duchovné dary od Boha prostredníctvom Cirkvi, ktorými sa odpúšťajú časné tresty za hriechy. Úplné odpustky odpúšťajú všetky časné tresty, čiastočné odpustky odpúšťajú časť časných trestov za hriechy.

Odpustky dostane náležite disponovaný a pripravený veriaci za podmienok stanovených Cirkvou. Odpustky sa získavajú vďaka zásluhám spoločenstva svätých a môžu sa aplikovať za živých, alebo za mŕtvych. Spoločenstvo svätých sa delí na Cirkiev oslávenú - svätí v nebi, Cirkiev trpiacu - duše v očistci, Cirkiev putujúcu- žijúci. Cirkiev vlastní duchovný poklad, ktorý tvorí predovšetkým

nekonečná zásluha smrti Ježiša Krista, ale aj zásluhy Panny Márie a všetkých svätých. Z tohto pokladu sa udeľujú odpustky.

Podmienky na získanie odpustkov:

1. Stav posväcujúcej milosti. Zbaviť sa pripútanosti a náklonnosti k akémukol'vek hriechu, aj ľahkému.
2. Sv. prijímanie obetovať za danú dušu.
3. Modlitba na úmysel Svätého Otca.
4. Odpustkový úkon. Od 1. do 8. novembra je ním nábožná návšteva cintorína. Tieto odpustky sa môžu získavať iba za duše v očistci.

Pripravil: Michal Lajcha, kaplán

Ako chuti večnosť?

Spomínam si na rozhovor s človekom, ktorý, vychádzajúc z evanjeliového podobenstva o boháčovi a Lazárovi, oduševnene vykladal hrôzy pekla. Hovoril o mystických videniach sv. Faustíny Kowalskej a o neznesiteľnom zápachu a tme. Predkladal mi nepodložené fikcie o štvormetrovom šupinatom diablove. Napokon sa rozhovoril o akomsi Billovi, ktorý bol vrah dvadsaťtri minút v pekle.

Na moje zvedavé a neveriace otázky, napr. ako Billovo telo po „návrate z pekla“ diagnostikovali lekári, som nedostal žiadnu uspokojivú odpoveď. Magistérium Cirkvi nič také neučí, depositum fidei (poklad viery) uvedené tézy neobsahuje a Katechizmus Katolíckej Cirkvi ich nespomína. Nebo, peklo a očistec nie sú miestom, ale stavom

duše. V nebi budeme s telom. Boha čas a priestor neobmedzujú, veď u neho je tisíc rokov ako jeden deň.

Nebo ako motivácia

Neodpustil som si poznámku, že viac by ma zaujímalo ako bude v nebi. Tam sa túžim dostať a podľa toho chcem vyberať svoje priority. Nebo ma motivuje viac, ako ma

peklo straší. Evanjelista Lukáš v 16. kapitole spomína peklo ako miesto múk a súčasne nebo ako Abrahámo-vo lono - tak prečo riešiť práve peklo?

Hoci skupina No Name spieva v jednej zo svojich piesní „teraz už viem, ako chutí večnosť“, pravdou je, že v skutočnosti sa odtiaľ nik nevrátil. Realita klinickej smrti nám o večnosti síce niečo naznačuje, ale duša sa v nej nedostáva až do neba, možno len do nejakej „prechodby“.

Ak hovoríme o teologických pojmo- ch, ako sú nebo či peklo, je nevyhnutné opierať sa o Sväté písmo. Pre náš duchovný život je potrebná istá vyváženosť - nevnímať len milu- čké, sladučké citáty o láske a milosrdenstve (stratená ovca, márnokratný syn), ale nezabúdať ani na „plač a škripanie zubami“, na podobenstvo o kúkoli a pšenici, na „odíd'te odo mňa zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diabli a jeho anjelom“. Ako je realitou nebo, tak je realitou aj peklo. Ako je realitou nekonečná Božia láska, tak je realitou aj Božia spravodlivosť.

Milosrdenstvo a spravodlivosť

Sv. Faustína Kowalská hovorí, že náš hriech sa rozplynie v mori Božieho milosrdenstva ako kvapka nečistoty v oceáne, lebo *Jeho milosrdenstvo je večné*. (Ž 136). Boh sa nestal človekom, aby človeka odsúdil, ale aby ho zachránil - **v tom je nekonečné Božie milosrdenstvo**.

Emanuel Levinas povedal: „Stvoriteľovi slúži na veľkú slávu fakt, že dal život bytiu, ktoré je schopné poprieť ho.“ Taká obrovská je sloboda človeka - môže sa rozhodnúť aj proti vlastnému šťastiu. Isté však je, že pri poslednom súde

nebude ani jeden prípad „ja som nevedel“, „keby som bol vedel“, „ja som to až tak nemyslel“. Boh nikomu neukrivdí - a **v tom je nekonečná Božia spravodlivosť**. Pravdou je, že do pekla sa dostane iba ten, kto si to sám slobodne zvolí. Pekné porovnanie spravodlivosti a milosrdenstva nášho Boha môžeme objaviť analýzou zmlúv Boha s človekom prevažne v Starom zákone. Keď Boh uzatvára zmluvu alebo sľub v zmysle spravodlivosti ako trest, vždy z nej upustí, zľaví, nechá sa „uprosiť“, „presvedčiť“, „obmäkčiť“, a nakoniec sa nestane, čo bolo isté (Abrahám a počet spravodlivých v Sodome, Ninive...). Paradoxne, zmluva v prospech človeka býva dodržaná vždy.

Ako bude v nebi?

Nedávno som stretol človeka, ktorý s nadšením hovoril o tom, že v nebi budeme s 25 až 33-ročným telom. Viera Cirkvi naozaj učí, že v nebi budeme s naším vzkrieseným telom v najlepších rokoch. Bude dokonalé, bez utrpenia, defektov, vrások, chorôb, chýb a chybičiek. Bude mať také vlastnosti, ako Ježišovo telo po zmŕtvychvstaní. Nebude obmedzené časom a priestorom, bude schopné premiestňovať sa aj cez zatvorené dvere a prekonávať v krátkom čase akékoľvek vzdialenosti. Bude žiari-

vé, najkrajšie, najoddychnutejšie, najvynikajúcejšie. Bude schopné robiť všetko - prechádzať cez stenu, ale aj jest', vznášať sa, zjavovať sa. Bude sa neustále radovať.

Ján Pavol II. v katechézach o ľudskej láske, ale aj Benedikt XVI. vo svojej prvej encyklike *Boh je láska* potvrdzuje, že existuje spôsob, prostredníctvom ktorého môžeme aspoň matne tušiť či veľmi hmlisto rozpoznávať, ako bude v nebi. Spo-

čiva v skúsenosti lásky - aj tej ľudskej, ktorá je podmožinou väčšej lásky, Božej.

Vďaka zmŕtvychvstalému Kristovi nás určite čaká lepšia budúcnosť. Existuje len jediný spôsob, ako ju dosiahnuť. Zvoľme si Boha!

Text: Michal Lajcha, kaplán
Ilustračné foto: Flickr.com
by asta.adamonyte

Keď sa nebo spojí so zemou

Milujem Cirkve a všetky sviatky ňou ustanovené počas liturgického roka, pretože práve ony nám pomáhajú zažívať ešte viac „nebo na zemi“. Sviatky sú časom veľkých milostí, ktorým však predchádza „vybojovaný čas“ bolesti a kríz, aby sme očistení v skúškach o to viac túžili po stretnutí s Bohom a po naplnení jeho láskou, pokojom, radosťou.

Možno je takouto skúškou pre mnohých z nás 30. október, keď často i so slzami smútku a bolesti spomíname na svojich drahých zosnulých. Azda sa môže tento deň stať i pokušením upadnúť do beznádeje, ktorá vyplýva z nepochopiteľnosti smrti. No hneď na ďalší deň - 1. novembra - nám Cirkve ponúka veľkú nádej v podobe Sviatku všetkých svätých.

Práve počas tohto sviatku prežívam osobne najintenzívnejšie **jednotu celého vesmíru**, neba a zeme, **jednotu Cirkvi** - putujúcej, trpiacej a oslávenej a v tejto jednote **nekončnú lásku Boha** Stvoriteľa, Vykupiteľa a Spasiteľa.

Možno sa pýtate, prečo nie na Vianoce, Veľkú Noc, Zoslanie Ducha Svätého či Nanebovstúpenie Panny Márie. Áno, aj vtedy, ale Sviatok všetkých svätých má pre mňa osobitné čaro, ktoré súvisí s nádejou, že aj kedysi „obyčajní ľudia“ môžu dosiahnuť svätosť, t.j. stav dokonalosti vzťahov - totálnej intersubjek-

tivity, keď všetci milujú všetkých dokonalou, čiže Božou láskou.

Tento deň mi pripomína, že **celé nebo je plné našich najvernejších priateľov**, neustálych orodovníkov za nás, za našu spásu, za našu svätosť. Keď si toto do hlúbky uvedomíme a otvoríme sa priateľstvu so svätými, verím, že to budeme všetci aj vidieť, cítiť, počuť v našom živote tu na zemi a že sa už nikdy nebudeme cítiť opustení a nepochopení. Ved' kto lepšie pochopí našu túžbu po nebi, hlboko zapísanú v každom ľudskom srdci, ak nie svätí?

Skúste si spolu so mnou urobiť malý experiment. Napište si do zošita zoznam vašich obľúbených svätých. Najskôr to bude možno jeden, dva, ja, piati, ale postupne s rastúcou vierou, pretavenou i skúškami, bude váš zoznam určite narastať. Pretože každý svätý má nejaký dar, charizmu, ktorá vás v danom čase pri da-

nej situácii zaujme, povzbudí. Takmer každý deň máme nejakú liturgickú spomienku na svätca, ale predstavte si, že zrazu naraz oslavujú VŠETCI SVÄTÍ V NEBI. To musí byť poznať aj na zemi! No nie?

Text: Elena Blašková

Ilustračné foto: Flickr.com by G&R

Z pekla rovno do neba

Písal sa rok 1939, keď sa do uší františkána Rajmunda, rehoľným menom otca Maximiliána, práve dostala správa, že jeho dielo a dielo Matky Božej, kláštor v Niepokalanove, sa na základe rozhodnutia nemeckých okupantov dostal do zoznamu osobitne nebezpečných miest.

Zdalo by sa, že dielo Maximiliána, ktoré do tej doby stihol vybudovať s pomocou a ochranou Panny Márie, je úctyhodné. Už ako 13-ročný syn chudobného poľského tkáča vstúpil do rehole. Viedlo ho k tomu nielen silné rodinné katolícke zázemie, ale najmä vlastná dôvera k Nepoškvrnenej Panne Márii.

Počas teologických štúdií v Ríme, kam ho poslali rehoľní predstavení, nadobudol presvedčenie, že iba s pomocou Nepoškvrnenej je možné uchrániť ľudí od zatratenia. Jeho životné motto bolo: „*Obnoviť a všetko dobré konať v Kristovi skrze Nepoškvrnenú.*“

Po návrate zo štúdií sa vrhol do dennodennej práce pre Nepoškvrnenú. Začal energicky pracovať na rozvoji Rytierstva Nepoškvrnenej. Získaval čoraz viac nových členov. Veľmi rýchlo pochopil, že so všetkými nemôže udržiavať stály osobný kontakt. Takisto sa nemôže ku každému členovi dostať. Tu sa v jeho hlave objavila myšlienka založiť časopis, pomocou ktorého bude môcť osloviť širší okruh ľudí ochotných slúžiť Nepoškvrnenej, a taktiež získavať nových členov Rytierstva Nepoškvrnenej.

Napriek finančným ťažkostiam a počiatocnej nepriazni predstavených a niektorých spolubratov sa rozhodol začať vydavateľskú činnosť. Sám bol hlboko presvedčený o správnosti a potrebe využívania takýchto, pre jeho dobu moderných, priamo nových pastoračných prostriedkov. V januári 1922 sa zaslúžil o vydanie prvého čísla „Rytiera Nepoškvrnenej“ (poľ. Rycerz Niepokalanej) v náklade 5000 výtlačkov.

Otec Maximilián sa však neuspokojil iba s prácou vo svojej vlasti. On chcel získať pre Nepoškvrnenú celý svet. V roku 1927 založil Niepokalanów v Poľsku. Keď videl požehnané ovocie jeho pôsobenia, vydal sa vo februári 1930 spolu so štyrmi bratmi cez Lurdy a Lisieux a odišiel do Japonska, kde blízko Nagasaki, napriek prvotnej neznalosti jazyka a veľkej nedôvere jeho rehoľných nadriadených, úspešne zvládol aj túto misiu.

Maximilián chorý na tuberkulózu, s polovicou pľúc, človek so slabým zrakom i hlasom, ktorému lekári odporúčali stále liečenie, v službe Nepoškvrnenej akoby necítil ani utrpenie, ani únavu. To skutočné

utrpenie sa iba priblížilo, keď musel Niepokalanów prerušiť svoju apoštolickú prácu a otca Maximiliána spolu s 30 bratmi dňa 19. septembra 1939 zatklo gestapo.

8. decembra, v deň sviatku Nepoškvrneného Počatia Panny Márie, sa na chvíľku vrátil domov. No zo sloby sa netešil dlho. 17. februára 1941 bol znovu zatknutý. Najprv sa nachádzal vo väzení vo Varšave a koncom mája 1941 ho previezli do koncentračného tábora.

Otec Maximilián sa ocitol v komplexe koncentračného tábora vystavaného na území hornosliezkej obce Brezinka - nemecky zvaného Birkenau. Výstavba tábora začala v roku 1941. Pôvodné obyvateľstvo dediny bolo vysídlené a práce na budovaní tábora začali sovietski vojenski zajatci privezení z tábora Auschwitz I., pravdepodobne na rozkaz Himmlera.

Komplex tábora postupne dosiahol rozlohu okolo 140 hektárov, bol obohnaný dvojitém ostnatým drôtom, ktorého jeden okruh bol nabitý elektrickým prúdom. Nad vstupnou bránou bola vystavaná veža, z ktorej bol rozhľad na celý areál tábora a na rampu, kde prebiehala „selekcia“ - triedenie väzňov na schopných práce a na neschopných, ktorí boli priamo likvidovaní.

Otec Maximilián týmto začína existovať už len ako číslo 16 670. V koncentračnom tábore nie je dlho. Ako pomstu za útek väzňa Nemci vyberajú rukojemníkov, ktorí majú zomrieť hladom. Medzi tými, ktorých vybrali na smrť, je i otec rodiny Franciszek Gajowniczek, ktorý nevydrží tento psychický tlak a prosí o zľutovanie, aby sa ešte mohol vrátiť k svojej rodine.

Vtedy sa stáva čosi, čo je pre všetkých nepochopiteľné. Zo skupiny

šťastlivcov, ktorá si môže ešte trochu požiť, vystupuje väzeň číslo 16 670 a žiada, aby mohol ísť na smrť namiesto toho človeka. V tomto pekle na zemi, kde sa každý snažil za každú cenu zachrániť si holý život, to bola nepochopiteľná vec. Väzeň na otázku veliteľa „Kto si?“ hrdo odpovedá: „Som katolícky kňaz“. Jeho návrh je prijatý. Ide na smrť hladom za otca rodiny. Zomrel 14. augusta 1941, v predvečer sviatku Nanebovzatia Panny Márie. Jeho telo bolo spálené v krematóriu koncentračného tábora.

Celkovo z dnešného územia Slovenska bolo deportovaných do Osvienčimu 65 692 osôb, z ktorých sa podľa úradných záznamov vrátilo v roku 1945 len 348 osôb. Akých ohavností je schopné ľudské pokolenie na seba samom, to by nám vedel porozprávať nielen otec Maximilián, ale aj stovky ďalších nemenovaných, ktorí sa dostali z ľudského pekla pravdepodobne priamo do neba.

Text: -mjl-

Ilustrácia: www.liturgies.net

Dostali sme ponuku

Nebo. Láskou presiaknuté miesto. Pre niekoho dar, pre niekoho výsmech slúžiaci na popieranie samotnej existencie Boha.

O to diablovej ide. Snaží sa poprieť svoju existenciu v tomto svete. Chce v nás udupať svedomie, vieru v nebo. Chce, aby sme zabudli na „budúcnosť“ po smrti a žili len tu na zemi. Chce, aby sme nemysleli na následky našich žiadostí, túžob, na morálne hodnoty a už vôbec nie na Božie hodnoty.

Dôkazov o tom, že náš život sa nekončí posledným „pozemským“ výdychom, je niekoľko - či už v Písme, alebo aj v každodenných modlitbách. Keď sa modlíme modlitbu „Sláva Otcu...“, na jej konci hovoríme: „...tak nech je i teraz, i vždycky, i na veky vekov...“ To neznamená do zajtra, do konca týždňa. To znamená navždy.

Hovoríte si, prečo Boh nedovolí žiť večne tu na zemi? Prečo nemôžeme ostať s našimi blízkymi a rodinou tu? Prečo musíme byť ubíjaní bolesťou z bezradnosti pri zmarenej snahe zachrániť ľudský život? Prečo musíme znášať bolesť, ktorú nám ponúka smrť? Pozrite sa okolo seba. Chceli by ste večne žiť na mieste, akým je toto?

Dostali sme ponuku na „niečo“ lepšie. Dostali sme ponuku na nebo. Môžeme ju prijať, ale takisto aj odmietnuť. Môžeme v ňu uveriť, ale takisto môžeme uveriť tomu, že neexistuje. Môžeme sa oddávať hriechu, materiálnosti a tomuto svetu. Ale takisto môžeme viac náčúvať svedomiu, veriť vo večný život a budovať pevnejší vzťah s Bohom, ktorý sa stal našim otcom, a ktorého želanie je byť so svojimi deťmi. Na veky vekov...

-ie-

Program života: byť svätý Rafael Bl. Alberto Marvelli

„Program môjho života spočíva v jedinom: byť svätý.“ Tieto slová často hovorieval mladý Alberto Marvelli, taliansky laik, aktivista, inžinier, politik. Dvadsaťosem rokov života mu stačilo na to, aby tento svoj cieľ dosiahol.

Alberto Marvelli sa narodil 21. marca 1918 v talianskom meste Ferrara. Bol druhým zo šiestich detí. Jeho rodina bola veľmi nábožná. Najmä matka viedla deti k osobitnej láske k chudobným. Ich dom bol biednym vždy otvorený dokorán.

Túžba po svätosti

Keď mal Alberto 12 rokov, jeho rodina sa presťahovala do Rimini. Alberto začal chodiť do saleziánskeho oratória a stal sa i členom Katolíckej akcie. Jeho viera tu získala nový náboj. Začala vzrastať Albertoova túžba po svätosti.

V roku 1933 Albertovi nečakane zomrel otec.

V tomto období si začal písať duchovný denník, v ktorom spresnil svoj denný program: „Každé ráno budem vstávať tak skoro, ako to len bude možné. Vždy budem pol hodinu meditovať, ak mi v tom nezabránia vonkajšie okolnosti. Pol hodinu venujem duchovnému čítaniu. Vždy sa zúčastním sv. omše. Eucharistiu prijmem tak často, ako to len bude možné. Týždenná sv. spoveď bude pre mňa samozrejmosťou, takisto časté duchovné vedenie. Každý deň sa budem modliť ruženec a na poľudnie Anjel Pána.“

Telo i duch

Napriek láske k duchovným aktivitám si Alberto vždy našiel čas i na šport. Mal rád najmä cyklistiku, ale aj tenis, futbal a horolezectvo. Vynikal rozhodnosťou, silným charakterom a výnimočným citom pre spravodlivosť. Už ako 18-ročný sa stal prezidentom Katolíckej akcie. Keď začal študovať na univerzite v Bologni (Fakulta strojného inžinierstva), zapojil sa do činnosti ďalších katolíckych organizácií priamo vo svojom univerzitnom meste. V každú sobotu sa však vracal domov, vyučoval, navštevoval chorých a pripravoval program pre nasledujúce dni. V prvom rade sa však vždy zameriaval na pomoc chudobným. Po získaní diplomu sa Albert stal strojným inžinierom vo firme Fiat

v Turíne. Neskôr sa vrátil späť do Rimini a začal sa opäť venovať charitatívnej činnosti. Podarilo sa mu napríklad zriadiť kuchyňu pre chudobných ľudí.

V čase vojny

V čase druhej svetovej vojny boli Marveliovci z dôvodu leteckých náletov na Rimini nútení presťahovať sa do Vergiana, vzdialeného od Rimini asi 7 kilometrov. Po každom bombardovaní, riskujúc vlastný život, sa Alberto do Rimini vracal. Pomáhal zraneným, umierajúcim i tým, ktorí zostali bez domova. Z vlastných peňazí im nakupoval jedlo, oblečenie, matrace či prikrývky. Jazdil na bicykli po celom okolí a zháňal, čo bolo potrebné. Obdarúval všetkých núdzných. Často sa domov vracal bez vlastných topánok či dokonca bez bicykla. Všetko nechal tým, ktorí boli na tom horšie ako on sám.

Počas nemeckej okupácie zachránil Alberto množstvo ľudí pred deportáciami. Zriaďoval pre nich úkryty a raz sa mu dokonca podarilo otvoriť zapečatené vagóny a vyslobodiť z nich ľudí určených na transport do koncentračného tábora.

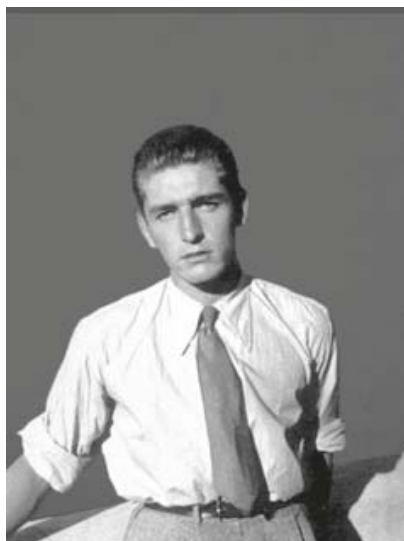
Politická angažovanosť

Keď sa po oslobodení Rimini Marveliovci vrátili späť domov, čakal ich mesto plné ruín, bez tečúcej vody či elektriny. Alberto sa stal členom Výboru oslobodenia a bol poverený pridelovaním bytov v meste. Pomaly prenikal aj do politických kruhov. Najskôr nepatril do žiadnej politickej organizácie, potom sa pripojil k Strane kresťanských demokratov. Politiku však vždy chápal v prvom rade ako službu, ktorá má spoločnosti priniesť vieru a spravodlivosť.

„Celý môj život je preniknutý láskou k Bohu, ktorý prichádza ku mne so svojím Telom i svojou Dušou a preniká celé moje telo, moju myseľ, slová a skutky,“ hovorieval Alberto. Hybnou silou jeho života bola Eucharistia. Hoci sa zalúbil a plánoval si založiť rodinu, milované dievča ho odmietlo. Rozhodol sa aj túto obetu priniesť Bohu. Ten s ním mal iné plány.

5. októbra 1946 zrazilo mladého Alberta cestou na volebný míting nákladné auto. Na ceste zostal len jeho bicykel. On o niekoľko hodín odovzdal svoju dušu Pánovi.

Ján Pavol II. v homílii blahorečenia v roku 2004 nazval celý Albertov život darom lásky. Alberto sa daroval Bohu, aby mohol konať dobro pre svojich bratov. Neustále zabúdal na seba. Neustále bral sa svoje ramená kríž chudobných. Aj v tom spočíva tajomstvo jeho svätosti.

Pripravila: Petra Humajová
(Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 7;
www.vatican.va a www.saleziani.sk)

Liturgické okienko

4. november 2012 - 31. nedeľa cez rok

Č1 - Počuj, Izrael, Pán je náš Boh, Pán jediný!

Dt 6, 2-6

R - Milujem ťa, Pane, ty moja sila.

Ž 18

Č2 - No tento, pretože zostáva naveky, má kňazstvo, ktoré neprechádza na iného...

Hebr 7,23-28

Ev - „Ktoré prikázanie je prvé zo všetkých?“ Ježiš odpovedal: „Prvé je toto: Počuj, Izrael, Pán, náš Boh je jediný Pán. Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej mysle a z celej svojej sily! Druhé je toto: Milovať budeš svojho bližného ako seba samého! Iného väčšieho prikázania, ako sú tieto, niet.“

Mk 12,28b-34

11. november 2012 - 32. nedeľa cez rok

Č1 - Múky z hrnca neubudne a z krčaha nebude chýbať olej až do dňa, keď Pán dá na zem dažď.

1Kr 17,10-16

R - Chváľ, duša moja, Pána.

Ž 146

Č2 - Kristus- raz sa obetoval, aby sňal hriechy mnohých... Hebr 9,24-28

Ev - „Varujte sa zákonníkov, ktorí radi chodia v dlhých rúchach, túžia po pozdravoch na uliciach, po prvých stolicích v synagógach a popredných

miestach na hostinách...“ Potom si sadol oproti chrámovej pokladnici pozeral sa, ako ľud hádže peniaze do pokladnice. Prišla aj istá chudobná vdova a vhodila dve drobné mince, čo je kvadrans. Učenikom povedal: „Veru, hovorím vám: Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci, čo hádzali do pokladnice. Lebo všetci dávali zo svojho nadbytku, ale ona dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie.“
Mk 12,38-44

18. november 2012 - 33.nedeľa cez rok

Č1 - A mnohí z tých, čo spia v prachu zeme, sa zobudia... Dan 12,1-3

R - Chráň ma, Bože, k tebe sa utiekam. Ž 16

Č2 - Lebo jedinou obetou navždy zdokonalil tých, čo sa posväcujú.

Hebr 10,11-14

Ev - „V tých dňoch, po onom súžení, slnko sa zatmie, mesiac nevydá svoj jas, hviezdy budú padat' z neba a nebeské mocnosti sa budú chviet'. Vtedy uvidia Syna človeka prichádzať na oblakoch s veľkou mocou a slávou. On pošle anjelov a zhromaždí svojich vyvolených zo štyroch strán sveta od kraja zeme až po kraj neba. Od figovníka sa naučte podobenstvo. Keď jeho ratolesť mladne a vyháňa lístie, viete, že je blízko leto. Až uvidíte, že sa toto deje, vedzte, že je blízko, pred dvermi. Veru, hovorím vám: Nepominie sa toto pokolenie, kým sa to všetko nestane. Nebo a zem sa pominú, ale moje slová sa nepominú. Ale o tom nevie nik, ani anjeli, ani Syn, iba Otec.“
Mk 13,24-32

25. november 2012 - 34. nedeľa cez rok - KRISTA KRÁĽA

Č1 - A jemu bola odovzdaná vláda a kráľovstvo... Dan 7,13-14

R - Pán kraľuje, oslavujme ho. Ž 93

Č2 - Ja som Alfa a Omega, hovorí Pán Boh, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde, Všemohúci.
Zjv 1,5-8

Ev - Pilát sa pýtal Ježiša: „Si židovský kráľ?“ Ježiš odpovedal: „Hovoríš to sám od seba, alebo ti to iní povedali o mne?“ Pilát odvetil: „Vari som ja Žid? Tvoj národ a veľkňazi mi ťa vydali, čo si vykonal?“ Ježiš povedal: „Moje kráľovstvo nie je z tohto sveta.“ Pilát povedal: „Tak predsa si kráľ?“ Ježiš povedal: „Sám hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas.“
Jn 18, 33b-37

Pripravila A. Karaková

Spomienka

Dňa 14.novembra 2012 uplynú 2 roky od odchodu do večnosti nášho drahého Františka Tabačka.

S láskou spomínajú manželka, synovia, dcéra, vnúčatá a sestry.

Prosíme tých, ktorí ho poznali, o spomienku s modlitbou.

Farská kronika

od 26. septembra 2012 do 25. októbra 2012

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Peter Borko
Matúš Hianik
Jakub Kubásek
Adam Magdín
Patrik Pažický
Terézia Zbiňovcová
Ella Magdaléna Herman
Karin Schutová
Matej Turanský
Dávid Ugróczy

Blahoželáme k prijatiu sviatosti manželstva:

Milan Lukáč a Terézia Halahyiová
Rastislav Mikuša a Veronika Angyalová
Ladislav Baťala a Dagmar Micháľková
Ing. Michal Mokoš a Zdenka Kopálová

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo večnosti sme sa rozlúčili so zomrelými:

Terézia Hušeková, 95 r.
Viliam Čecho, 67 r.
Róbert Smák, 46 r.
Dušan Rusňák, 59 r.
Marta Bartušová, 59 r.
Mária Oboňová, 63 r.
Juraj Breštenský, 68 r.
Michal Dobiaš, 62 r.
Marta Kocibanová, 73 r.
Jozef Bačiak, 76 r.
Jozef Andrejkovič, 80 r.
Stanislav Sednička, 83 r.
Mária Marcinčáková, 74 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan
Zodpovedný redaktor, sadzba:
Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana - Insta-
gram / K. Grebečiová; str. 13 -
flickr.com Joe Doe 2010; zadná
strana hore - M. Melicherčíková;
zadná strana dole - T. Tines

Tlač: PATRIA l., spol. s. r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

HUDOBNÁ SKUPINA SPRAY
RÍMSKOKATOLÍCKA CIRKEV, FARNOSŤ KRISTA KRÁĽA – Veľká Lehôtka
KULTÚRNE A SPOLOČENSKÉ STREDISKO - Prievidza

Vás srdečne pozývajú v sobotu **24. novembra 2012 od 15:30**
do farského kostola Krista Kráľa vo Veľkej Lehôtke
(okres Prievidza)
na 18. ročník gospelového festivalu

MLADÍ MLADÝM

2012

15:30 – Svätá omša v kostole hrá

ROSNIČKA - Prievidza
a na organe hrá E. Košťalik

ŽÓLWIKY – Chrenovec
16:30 - 17:00

GODKNOWS - Prievidza
17:00 - 17:30

ŠUMIENKY – Diviaky nad Nitricou
17:30 - 18:00

SPRAY – Veľká Lehôtka
18:00 - 18:30

Slávnostné otvorenie nových priestorov charity 15. september 2012, Prievidza

Rozlúčka s horami 13. október 2012, Roháče

